

Список використаних джерел

1. Алихаджиева И.С. Проституция как социальный и правовой феномен / под науч. ред. докт. юрид. наук, проф. Н.А. Лопашенко – М.: Издательство «Юрлитинформ», 2009. – 232 с.
2. Блох И. История проституции / Авторизированный перевод с немецкого врача П.И. Лурье-Гиберман – С.-Петербург: Издательство К. Л. Риккера, 1913. – 683 с.
3. Дюпуи Э. Проституция в древности / Перевод с 5-го издания Д-ра Л.В. Репринтное издание – Москва: Издательство «Чертановская типография», 1990. – 326 с.
4. Рабюто М. Проституция в Европе с древнейших времен до конца XVI в. // Проституция и ее жертвы. М. 1873. – 346 с.
5. Князькин И.В. Всемирная история проституции. – М.: АСТ, 2006. -589с.
6. Проституція в середньовічній Європі. URL: <https://alexandrg.livejournal.com/102077.html>.
78. Середньовічна проституція. URL: <http://taboo.su/drugie-temy/prodazhnaya-lyubov/84-istoriya-prostitutsii/382-srednevekovaya-prostitutsiya.html>.
8. Prostitution in Europe. URL: https://en.wikipedia.org/wiki/Prostitution_in_Europe.

Щербай І. Р.

*студентка Інституту права та психології, напрямок правознавство
Національного університету «Львівська політехніка», м. Львів
Науковий керівник: Сливка С. С., д.ю.н., професор*

ЛЮДСЬКА ГІДНІСТЬ У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРАВ І СВОБОД ЛЮДИНИ

Людська гідність є онтологічною. Вона характеризує людину як мікрокосмос і змушує визнавати це у співдружньому житті. Визнання людської гідності необхідне вже тому, що існує мікрокосмос, який діє спільно з усіма мікрокосмосами для підтримання світового правопорядку.

У бурхливій державній діяльності дедалі частіше трапляються випадки порушення людської гідності, що призводить до різних суспільних катаклізмів, навіть революцій, війн через державну несправедливість.

Методологічні засади дослідження людської гідності в реалізації прав і свобод людини лежать в об'єктивних законах природи й суспільства, об'єктивних закономірностях дійсності. Основний зміст у цих об'єктивних законах полягає в методологічних характеристиках людської гідності. Ці методологічні характеристики впливають із природних закономірностей розвитку людини.

С. Сливка та А. Романова вважають, що діяльність людини здійснюється за певними установками з використанням певних методів, підходів, засобів, прийомів, які людині пропонують або вона сама їх вибирає, щоб забезпечити собі гідне місце в суспільстві[3, с. 10,22].

Правові умови виконання людської гідності у взаєминах є одним із важливих питань в наш час. Саме під час взаємин у людей виникає багато конфліктів, і тоді не варто забувати про свої моральні цінності, серед яких є і гідність людини. Правові умови людської гідності – це обов'язки, накази, які повинна виконувати людина. Передусім на нас покладає обов'язки Бог, а відтак держава у вигляді законів, нормативно-правових актів.

Права людини тісно пов'язані з розвитком держави. Адже вони є так званим своєрідним юридичним мірилом для всіх процесів, що відбуваються в державі. Права людини перебувають у постійному розвитку, і тому відображають певні зміни в суспільних відносинах, зростання правосвідомості громадян, що досить помітно під час розгляду прав відповідно до історичної періодизації. Ми класифікуємо права людини так, а саме: а) природні права людини (це ті права, які надаються людині від народження, надані Богом і супроводжують людину аж до самої смерті); б) фізичні права людини (це ті права, які задовольняють матеріальні, духовні та інші потреби людини); в) особисті права людини (це ті права, які захищають права, свободи й інтереси громадянина).

Якщо говорити про права в Україні, то можна сказати, що потрібні певні зміни щодо прав людей. Адже в нашій державі занадто багато побудовано на матеріальних цінностях. Люди забули, що вони передусім є людьми. Тому існує таке поняття як олюднення людини. Духовне і моральне відходить на другий план, а на першому місці – матеріальне.

Свободу людини також можна пов'язувати з гідністю. Адже Бог створив людину вільною, наділив її певними чеснотами, до яких можна зарахувати і свободну волю, і гідність людини. Завдяки тим цінностям, якими наділені люди, вони мають навчитись правильно керувати ними, і завдяки цьому можуть підвестись до захмарних висот, але коли люди забувають, хто наділив їх цими чеснотами, вони можуть опуститись до тваринного світу.

Реалізація правових норм завжди пов'язана із законною поведінкою людей, такою, що відповідає вимогам права. У деяких випадках це активні позитивні дії (виконання обов'язків, використання права), а в інших – це бездіяльність (утримання від незаконних дій) [1, с. 451].

Реалізація прав і свобод здійснюється за допомогою: дотримання, виконання, використання та застосування. Усі вони взаємопов'язані між собою та залежать один від одного.

Дотримання людської гідності є досить актуальною проблемою в наш час, яка пов'язана з багатьма чинниками нашого життя, що певною мірою впливають та взаємопов'язані з нею. Серед них і конституційні, і кримінальні норми. Проте дотримання найбільш взаємопов'язане з покорою та гідністю людини. Адже покора – це і є дотримання певних наказів, які надходять від керівників на роботі, батьків дома, прохання друзів тощо.

Яскравим прикладом виконання вимог прав та свобод є громадський обов'язок, у якому відображається гідність людей. Адже саме при виконанні громадського обов'язку люди взаємодіють між собою, тим самим проявляючи свою громадську позицію.

Варто наголосити, що використання прав і свобод по відношенню до держави найбільш яскраво висвітлюється саме через політичних діячів. Адже саме вони в праві впроваджувати в життя ціннісні природно-правові норми, які були б прийнятними для всіх. Тому варто зазначити, що політична влада повинна працювати на благо людей та забезпечувати закони, які були б побудовані на моральних цінностях також. Прикладом вибору найбільш вигідного і доцільного варіанта можемо вважати вибори. Адже це і волевиявлення народу, яке здійснюється шляхом виборів. Тому

можна вважати, що використання виборів слугує встановленню волевиявлення.

Застосування прав і свобод від інших форм його реалізації відрізняє те, що тут неможлива бездіяльність (пасивна поведінка, як при дотриманні норм), право на правозастосовну діяльність поєднується з обов'язком її здійснення. Правозастосування має похідний характер, оскільки забезпечує реалізацію права третіми особами. Застосування одних норм одночасно потребує дотримання, виконання і використання інших, а отже, правозастосування – комплексна правореалізуюча діяльність [2, с. 424].

Варто зазначити, що ми дотримуємось, виконуємо, використовуємо, застосовуємо тому, що це є цінним для нас, підносить людську гідність, наближає її до онтологічних вимог. Адже цінність є важливим чинником, про який люди часто забувають.

Ці форми реалізації взаємодіють між собою. Вони тісно пов'язані з Конституцією України та іншими нормативними актами. Також знаходять своє відображення і в повсякденному житті людини, так як кожен з нас зустрічається з ними щодня. Адже ми виконуємо обов'язки на роботі, дотримуємось законів, використовуємо думки, почуття, емоції, які перебувають з нами весь час, також часто зустрічаємось з застосуванням правових норм. Саме тому при здійсненні своїх дій, вираженні емоцій ми повинні спиратись на власне людські чесноти і ніколи не забувати, що всі ми насамперед люди. У наш час люди втрачають взаємозв'язок між собою, втрачають внутрішню гармонію, що згубно впливає на них.

Можна зробити висновок, що кожен з нас є багатим, оскільки наділений свободою. Адже, маючи свободну волю, людина має право діяти за власними переконаннями, спираючись при цьому на душевні переконання та законодавчі норми. Проте не варто забувати, що ми повинні правильно розуміти поняття свободи, адже неправильне його трактування приведе нас до вседозволеності.

Список використаних джерел

1. Кельман М. С. Загальна теорія держави і права: методологічні проблеми розвитку та системний аналіз: монографія. Тернопіль: Тернограф, 2007. 152 с.

2. Проблеми общей теории права и государства / под общ.ред. акад. РАН, д-ра юрид. наук, проф. В. С. Нерсесянца. Москва: НОРМА, 2006. 832 с.
3. Сливка С. С., Романова А. С. Філософія права: навч. посіб. Вид. 3, переробл. і допов. Львів: Ліга-Прес, 2018. 316 с.

Шершанов Л.П.

*студент навчально-наукового інституту права
Університету Державної Фіскальної служби України, м. Ірпінь
Науковий керівник: Вітюк Д. Л., к.ю.н., доцент, доцент*

СОЦІАЛЬНА ДЕРЖАВА ТА ШЛЯХИ ЇЇ РОЗБУДОВИ В УКРАЇНІ

Проблеми України, нашої з Вами держави, завжди мали вагомим значення, оскільки від їх усунення напряму залежить якість життя українців, себто нас. Щоб ці проблеми вирішити, спочатку треба їх локалізувати, знайти. І вже потім шукати шляхи їх вирішення.

Стаття 1 Конституції України декларує, що Україна є суверенна і незалежна, демократична, соціальна, правова держава. Але чи так це насправді? Соціальна держава - це держава, в основу якої покладене розвинене суспільство, ефективна економіка, стабільний розвиток, та розвинена нормативно-правова система, яка повністю відповідає таким ознакам як соціальна справедливість, безпека, мир, злагода та соціальна допомога.

Відповідати твердженню соціальна може бути тільки багата і раціональна держава, держава стратегічного розрахунку. Соціальною може бути тільки держава, що має високий, чи принаймні достатній, рівень економічного розвитку, причому в структурі економіки має бути врахована соціальна орієнтація держави.

Як бачимо, де-факто Україна не в повній мірі відповідає статусу соціальної держави, не зважаючи на номінальне закріплення у законодавчих актах. Важко сказати, чому так відбувається. Деякі дослідники вважають, що основна причина такого стану речей криється в історичному шляху України. Наприклад, І. Яковюк стверджує, що потреби людини визначаються конкретно – історичними умовами розвитку людства, поступово і постійно змінюються, еволюціонують як у